

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag hebben we een spannend verhaal
uit het evangelie:

De kortste preek van Jezus.
Een preek van maar één woord: Kom!
Eén woord met maar drie lettertjes!

Wat is het geval!
Jezus heeft net een grote menigte mensen
van brood voorzien.
De zogenaamde wonderbare broodvermenigvuldiging.
En nu de mensen voldaan zijn,
zegt Jezus tegen zijn leerlingen:
'Gaan jullie nu maar alvast met de boot
naar de overkant.
Ik kom zo meteen.
Maar Ik zal eerst de mensen naar huis laten gaan!'

Maar als de mensen eenmaal vertrokken zijn,
gaat Jezus toch nog eerst een moment
alleen de berg op
om in afzondering te bidden!
Dat is nou echt Jezus.
Dat zie je iedere keer weer.
Iedere keer zoekt Jezus toch weer even een gelegenheid
om alleen te zijn met zijn Vader in de hemel.
Blijkbaar is dat toch de bron van zijn bestaan.
Alles wat Hij doet wordt toch blijkbaar
gevoed vanuit die intieme omgang
met God, zijn Vader in de hemel.

En als Jezus zich dan realiseert,
dat de leerlingen toch al weer
een heel tijd onderweg zijn,
en zij dus inderdaad al weer
een heel eind uit de kust verwijderd zijn,

dan besluit Jezus gewoon te voet over het water te gaan!
Er zijn in de evangeliën weinig of geen voorbeelden
dat Jezus een wonder voor zich zelf doet.
Maar dit zou er één kunnen zijn!
Jezus gaat te voet over het water.

En dan zien de leerlingen ineens
hoe Jezus hen over het water tegemoet komt.
Dat wil zeggen:
ze zien iets op hen afkomen,
maar ze weten niet wat het is!
Het lijkt wel een 'geest', een 'spook'.
Ze zijn ineens doodsbang.
En het bootje werd ook al geteisterd door de golven.
En nou dit nog!
Van angst beginnen ze te schreeuwen!

Nou, dat was natuurlijk absoluut niet de bedoeling van Jezus,
om hen bang te maken.
Dus Jezus zegt meteen:
'Weest gerust, Ik ben het.
Vreest niet!'
Zo is onze Heer altijd.
'Weest niet bang!'
'Vreest niet!'
En dan volgen die geruststellende woorden van Jezus:
'Ik ben het!'
En als de leerlingen goed luisterden
herkenden ze daarin ook iets van de Naam van God.
'Ik ben!'

En dan is het Petrus die als eerste
een reactie geeft.
Petrus is toch altijd weer de eerste,
die heel spontaan reageert:
En zo zegt Petrus dan:
'Heer, als Gij het zijt, zeg mij dan
dat ik over het water naar U toe moet komen.'

En dan volgt die kortste preek van Jezus,
zoals ik in het begin al zei:

'Kom!'

Ik zou bijna zeggen: kan het geloof nog eenvoudiger!
Gewoon maar één woord: 'Kom!'

Maar ik denk dat dat ene woord
een overweldigende, een verpletterende indruk
op Petrus maakte.

Ik denk dat hij even alles om zich heen vergat.
Zijn verstand even totaal op nul.

En dat hij gewoon, zonder verder na te denken,
spontaan uit het bootje stapte
en waarachtig, gewoon over het water liep,
naar Jezus toe.

En pas toen hij een eindje verder zich realiseerde
wat hij aan het doen was,
en toen hij merkte hoe hevig de wind was,
pas toen begon hij ineens bang te worden.
En ja hoor, dan stopt het geloof,
en dan neemt het verstand het weer over!
En hij begint te zinken!

En dan schreeuwt hij:

'Heer, red mij!'

En dan is Jezus zo aardig
om meteen zijn hand uit te steken
en hem vast te grijpen.

Wat een wonderlijk verhaal, hè!

Ik ga proberen, in navolging van Jezus
deze preek ook heel kort te houden.

Maar toch nog één vraag.

Hoe zou de stem van Jezus geklonken hebben,
toen Hij dat ene woordje zei: 'Kom'?

Zou Jezus geschreeuwd hebben? KOM!!!

Hoe zou Jezus stem geklonken hebben?

Nou, daarvoor wil ik met u nog even gaan kijken
naar de eerste lezing.

Elia was in een diepe depressie geraakt.

Ja, zelfs de grote profeet Elia,
kon in een diepe depressie raken.

Bij Elia was dat aan het einde van zijn leven.

Maar daarom wilde God hem toen

toch nog iets nieuws leren

over wie Hij ten diepste was.

Gelukkig zijn we nooit te oud om te leren!

En zo nodigde God Elia uit

om naar de berg Horeb te gaan,

waar God dan aan Elia zou verschijnen.

En eerst is er dan een hevige storm.

En Elia dacht natuurlijk: nou, daarin zal God wel zijn.

Maar de Heer was niet in de storm.

En dan volgt er een aardbeving.

Maar ook daar was God niet in.

En dan volgt er een vuur!

Maar ook daar was God niet in.

En dan tenslotte is daar het suizen van een zachte bries.

Heel zachtjes!

Het suizen van een zachte bries!

En nota bene, juist in het suizen van die zachte bries

wist Elia ineens: Daar is God.

En meteen bedekte hij met zijn mantel zijn gezicht.

Helemaal onder de indruk van de aanwezigheid van God.

Wel, daarom denk ik, toen Jezus Petrus riep: 'kom!'

dat de stem van Jezus misschien ook wel heel erg zacht
heeft geklonken.

Zoals iemand iets in je oor fluistert!

Of zoals geliefden met een hele zachte stem

elkaar liefdevolle woorden toe spreken!

Als het suizen van een zachte bries.

Woorden die daardoor diep tot je hart kunnen doordringen.

Woorden waar het verstand even niet bij kan!

Die woorden hebben uiteindelijk het grootste effect.
En zo roept Jezus ook ons,
misschien ook wel met die hele zachte stem...!
'Kom!'
En dan is één woord meer dan genoeg!